

כמיהה

שְׁעוֹן הַזֶּהָב שֶׁלְךָ מְשַׁמַּח אֶת לְבִי / בְּלִיל הַלְדָּתִי הַחֲמִשִּׁים וְשִׁבְעָה... וּבִכְן, סִפְרִי:
שָׁנָה... שְׁנָתִים
הַהִבְטָחָה כְּמִהָה לְעוֹד הַבְטָחָה / וְזֶה מְשַׁמַּחֲנִי
אֶלֹא שְׁאֲנִי לְבִדִּי נֶס אֶל הַחֲלוּם הַנִּסְתָּר
וּמְחַפֵּשׂ אֶת שְׁעוֹן יוֹם הַהֵלֶדֶת הַיְפָה בְּיוֹתֵר שְׁנָתָנָה לִי אֲמִי
אֲנִי מְחַפֵּשׂ אֶת סִמְנֵי שְׁנִיָּה הַטְּבוּעוֹת בְּזֵרוּעֵי

דלית אל-כרמל

הַכְּרַמֵּל נִגַּע בְּבֵת חֲנוּ / וַיֵּאֲדִימוּ לְחִיָּיו
וַיִּצְטוּפְפוּ לָהֶם עֲנָפֵי הַרְדּוּף / וַיִּשְׁטְפוּ מְקֵלוֹת שֶׁל בֶּשֶׂם
וַיִּשְׂא הַ"נְּבִטִי" אֶלֶיָּה כֵּד שֶׁל בֶּשֶׂם / וַאֲגַרַת חֲתוּמָה בְּדָבָשׁ
בְּיָמַי עָבְרוּ / דְּלִית אֶל-כְּרַמֵּל הֵיְתָה פוֹתַחַת אֶת כַּף יָדָהּ
שִׁירָאוּ הַנּוֹדְדִים אֶת הַחֲנָא שֶׁל הַכְּלוּלוֹת / וּמִלַּח הָאָרֶץ וְהַקְּעֻקֻּעַ
זֶה יָמִים הֶפְכָּה לְמַמְלַכַת אַהֲבָה / לְקַסַּת לְשִׁירָה וּלְמוֹכַרַת פְּרָחִים.

גלגול 1 (קטע מהשיר)

הֵם לֹא מָתוּ. אֲנִי רוֹאָה אוֹתָם / הֵבֵא אֶלֵינוּ מְאַנְשֵׁי אֶל-שְׂאֵם יֵשׁוּב אֶלֵיהֶם
עוֹלָל שְׁעוּלָה בְּזִכְרוֹנוֹ חֲלוּם עַל הַכְּרַמֵּל / חֵשׂ אוֹתָם אָנֹכִי בְּרִטְט לְבִי
נוֹשָׂאֵם אָנֹכִי בְּחֶם עֵינַי / לֹא, הֵם לֹא מָתוּ

* נזיה ח'יר (1946-2008), יליד דאלית אלכרמל, פרסם כמה ספרי שירה ובהם "שירים קצרים" (1969) ו"קריאות חדשות של יסמין סורה" (1974). לאחר מותו נקרא על שמו המתנ"ס בדאלית אלכרמל.

מי שהגיע אליהם מאנשי הכרמל, יחזר אלינו יום אחד
אני חש אותם ברטט לבי/ נושאם אנכי בחרם עיני
הו, הנותן את אור החכמה/ מנין לי החכמה, מנין?
לא, הם לא מתו/ אני רואה אותם בין תפלות ההארה לבין ההתמסרות (לא).
הולכים מבית הקברות המזרחי/ אל כפר "סידנא אבו אבראהים" במערב
אני שומע אותם/ אלו הדודיו של אבו כרם/ קריאותיו של אבו עקל/ וספוריו של
אבו לאפי

אלה נקישות השש-בש, וקריאות "אל-באשא"
אלה החפצים של אבו צברי/ ואבו פח'רי/ ואבו שאוקי/ ואבו מחמוד
הנה המקל של סבי... ובגדי אבי
הזמן הזה אינו מרחם על ימיו הזוהרים של אבו פאוני/ ואבו רושדי/ ואבו סולטאן
הזמן הוא לא יחזר. אולם/ דלית אל-כרמל תשאר פרח היסמין בניסן

ירשתי ממך את מקאם נהואנד

אני מודה לך על השמחה שהשארתי לי/ המולדת הרחבה/ המולדת היפה
במסעה בדרך המשי מחיג'אז אל ארץ אל-שאם/ מדור לדור, האור זורם באפקה
הקורן/ מרחביה נרחבים.
אם אהלך רגלי בשפת הים/ בערי המפרץ/ ינץ לו הדקל מממלכת החן
מי החושק בתמר יכמה לעיראק/ ומי החושק במסע יבוא אל הגליל
ומי החושק במעדן יפנה מצרימה/ ומי החושק בענבים יבוא חברונה
הוי, אתה הבא אלינו מהים הרחוק/ ומשרטט עבורנו את מפת הזמן המכנה את ימנו
ים המערב
מבקש לך את חופינו/ ונוסע בקרבנו ושב בספינות הפולשים
הגדושות תמרים האסורים בשירותינו/ אשר הגמל הוביל מבוצרא בואף אל-אחסאא
במסע מפרך
אתה בא והולך והארץ אותה הארץ ביושביה/ אתה בא והולך והדקל הוא אותו הדקל.

עייפות

יודע אני כי מאז החלפת את הגון של גופי / נעלמה לה אות הנשיות מכל נשות העולם
מלכות הנהר התרחצו במי אל-שאם / ו"מקאם אלנהואנד" הכניסני אל גן העדן, שבו
שוכנים הבחירים
צולל לתוך עיפות היום-יום אני ולדאגות הגיל / הנמנום מוסרני לידי הנמנום
אולם את נשאר על שלחני / ריח של ורדים... וספל קפה

איגרת התאהבות

בהתאהבות מזרחית לבוש אנכי / מיום שנפקחה ראיתי וצפתה אל ים ודקל
וידי עברה אל מולדת הלילך / ועקרה את קוץ החמנית שנטתה
ודרכי תעתה אל לא-דרך / מי יחלים מאהבתך זו?

תקיפות

אין בעולם הזה אף לא חיל אלמוני אחד
לחיל האלמוני הורים / ארץ / ואוהבים
לחיל האלמוני בית, בני בית וגם ילדים